

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 5 marca 2019 r.

Pozycja 62

POSTANOWIENIE z dnia 9 stycznia 2019 r. Sygn. akt Ts 188/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Julia Przyłębska,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.L. Sp. z o.o. Sp. k. w sprawie zgodności:

- 1) art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 5 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz ustawy o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2013 r. poz. 567) – w zakresie, w jakim stanowi, iż licencja na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego uprawnia do wykonywania przewozów w krajowym i międzynarodowym transporcie drogowym do czasu wydania licencji wspólnotowej, o której mowa w art. 4 ust. 2 tej ustawy – z art. 2 w związku z art. 22, a także z art. 32 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 4 ust. 2 zd. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych (Dz. U. UE. L. z 2009 r. nr 300, poz. 72) – w zakresie, w jakim przewiduje, że licencja wspólnotowa wydawana jest na okres nie dłuższy niż dziesięć lat – z art. 2 w związku z art. 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 21 września 2017 r. skarżąca M.L. Sp. z o.o. Spółka komandytowa (dalej: skarżąca) zakwestionowała zgodność z Konstytucją następujących norm prawnych.

Po pierwsze, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 5 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz ustawy o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2013 r. poz. 567; dalej: ustawa zmieniająca) – w zakresie, w jakim stanowi, iż licencja na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego uprawnia do wykonywania przewozów w krajowym i międzynarodowym transporcie drogowym do czasu wydania licencji wspólnotowej,

o której mowa w art. 4 ust. 2 tej ustawy – z art. 2 w związku z art. 22 Konstytucji, a także z art. 32 w związku z art. 2 Konstytucji. W ocenie skarżącej, zakwestionowana norma narusza zasadę „praw słuszenie nabytych w zakresie swobodnej działalności gospodarczej” w ten sposób, że prowadzi do pozbawienia prawa nabytego, uprawniającego skarżącą do wykonywania międzynarodowego transportu drogowego na okres dłuższy niż 10 lat, a także narusza prawo skarżącej do równego traktowania w zakresie ograniczania swobody działalności gospodarczej przez władze publiczne w ten sposób, że dyskryminuje podmioty posiadające licencje nie wspólnotowe.

Po drugie, art. 4 ust. 2 zd. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych (Dz. U. UE. L. z 2009 r. nr 300, poz. 72; dalej: rozporządzenie UE) – w zakresie w jakim przewiduje, że licencja wspólnotowa wydawana jest na okres nie dłuższy niż dziesięć lat – z art. 2 w związku z art. 22 Konstytucji. W ocenie skarżącej, zaskarżona norma narusza zasadę „państwa prawa i wynikającą z niej zasadę ochrony praw słuszenie nabytych oraz zasadę wolności działalności gospodarczej”.

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą.

16 października 2013 r. do Głównego Inspektora Transportu Drogowego wpłynął wniosek skarżącej o udzielenie jej zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego oraz przeniesienie – w trybie art. 13 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (wówczas: Dz. U. z 2013 r. poz. 1414; dalej: ustawa o transporcie drogowym) – uprawnień wynikających z licencji na wykonywanie międzynarodowego zarobkowego przewozu drogowego rzeczy, w związku z przekształceniem działalności gospodarczej M.M. w spółkę prawa handlowego. Skarżąca wniosowała, by w wyniku przeniesienia uprawnień, udzielona licencja zachowała ważność do 22 maja 2052 r.

Główny Inspektor Transportu Drogowego (dalej: GITD) decyzją z 30 października 2013 r. przeniósł uprawnienia wynikające z licencji na rzecz skarżącej, udzielając jej zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego do 30 października 2023 r. W wyniku ponownego rozpoznania sprawy, GITD decyzją z 17 grudnia 2013 r. utrzymał w mocy swoje rozstrzygnięcie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (dalej: WSA), wyrokiem z 5 grudnia 2014 r. (sygn. akt [...]), uchylił zaskarżoną przez skarżącą decyzję GITD z 17 grudnia 2013 r. oraz poprzedzającą ją decyzję GITD z 30 października 2013 r. i orzekł o kosztach. WSA podzielił stanowisko skarżącej, że żadne przepisy prawa Unii Europejskiej nie stanowią, iż podmioty przekształcane nie mogą skorzystać z przeniesienia licencji na warunkach, na jakich pierwotnie licencja została udzielona. W ocenie WSA – wbrew twierdzeniom GITD – w sprawie nie doszło do kolizji norm prawa unijnego z prawem krajowym, natomiast organ dokonał wadliwej wykładni kwestionowanych przepisów.

Wskutek skargi kasacyjnej GITD od wyroku WSA, Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: NSA) wyrokiem z 11 kwietnia 2017 r. (sygn. akt [...]) uchylił zaskarżony wyrok, oddalił skargę i orzekł o kosztach. W ocenie NSA, organ nie pozbawił skarżącej praw przez nią nabytych. NSA przypomniał, że organ związany jest stanem prawnym obowiązującym w chwili wydawania decyzji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Na etapie wstępnej kontroli Trybunał Konstytucyjny bada, czy skarga spełnia przesłanki, o których mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz przepisach u.o.t.p. TK. Jednocześnie Trybunał przypomina, że składu rozpoznającego sprawę *in merito* nie wiąże stanowisko zajęte w postanowieniu o przekazaniu skargi konstytucyjnej do rozpoznania merytorycznego, bowiem na każdym etapie postępowania zainicjowanego wniesieniem skargi Trybunał bada, czy nie zachodzi któraś z ujemnych przesłanek procesowych (wyrok TK z 21 czerwca 2017 r., sygn. SK 35/15, OTK ZU A/2017, poz. 51).

2. W ocenie Trybunału, badana skarga konstytucyjna spełnia wymogi formalne wynikające z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz przepisów u.o.t.p. TK.

Skarżąca prawidłowo, tzn. adekwatnie zarówno do treści orzeczenia wydanego w jej sprawie, jak i do zarzutów sformułowanych w skardze, określiła przedmiot zaskarżenia (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK). Przedstawiła także argumenty uprawdopodobniające zarzut naruszenia przez zakwestionowane w skardze normy prawne przysługujące jej konstytucyjnych praw i wolności (art. 53 ust. 1 pkt 2-3 u.o.t.p. TK). Uzasadnienie skargi jest poprawne formalnie, zaś przedstawiona argumentacja jest spójna.

Skarżąca przedstawiła stan faktyczny sprawy (art. 53 ust. 1 pkt 4 u.o.t.p. TK) oraz udokumentowała datę doręczenia ostatecznego orzeczenia, o którym mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK (art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p. TK). Skarżąca dołączyła również do skargi wyroki, decyzje i inne rozstrzygnięcia wydane na podstawie zaskarżonych norm (art. 53 ust. 2 pkt 1-2 u.o.t.p. TK).

Skargę konstytucyjną złożył w imieniu skarżącej radca prawny, który przedstawił stosowne pełnomocnictwo (art. 44 ust. 1 w związku z art. 53 ust. 2 pkt 3 u.o.t.p. TK).

Skarżąca wyczerpała przysługującą jej drogę prawną, ponieważ wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego doręczony został pełnomocnikowi skarżącej 23 czerwca 2017 r. i był ostatecznym orzeczeniem w sprawie. Skarżąca dochowała trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi, ponieważ skargę konstytucyjną wniosła 21 września 2017 r. (art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK).

3. Z tych względów Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że skarga spełnia wymagania przewidziane w ustawie oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK, dlatego zasadne jest nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu (art. 61 ust. 2 u.o.t.p. TK).

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.